

gennem den klosteragtigt hvælvede Indkørsel, et Parti af Parken, et Billede af et Skovbryn og den vide Udsigt over Fjorden, som Torben havde lovsunget med en Varme, der misstemte hende.

„Ja, det ser jo altsammen meget lovende ud. Hvornaar skal I flytte derover?“

„Det veed jeg ikke bestemt. Men til Sommer bliver det da nok. Saa skal du komme over og besøge os. Du ser ud, som om du til den Tid kan have godt af at komme lidt paa Græs og samle Kræfter til en stor Begivenhed. Tager jeg vel fejl i det?“

Jytte blev bleg og svarede ikke paa Spørgsmaalet. Hun gav sig hurtigt til at tale om andre Ting, og lidt efter tog hun bort.

Under den lange Kørsel ind til Byen med Sporvognen sad hun mest med lukkede Øjne. Hun følte en Lede ved sig selv, saa det sortnede for hende. Det var saa latterlig vanvittigt at maatte tilstaa, at hun var skinsyg paa Meta! Naar hun tænkte paa, at Veninden for Fremtiden skulde kalde Favsingholm for sit Hjem, at Dihmer skulde blive hendes daglige Omgangsfælle, maaske hendes gode Ven, der spaserede med hendes Børn ved Haanden, var hun nær ved at ønske, det var bleven til Alvor med den Australiensrejse, og at Veninden og hele Familjen allerede var paa Vej derover. Et saadant Hvæpsebol var hendes Hjerte!

Da hun stod af Sporvognen paa Kongens Nytorv og skraaede over Torvet for at naa hen til Holdepladsen for Østerbrovognene, kom et Arbejdskøretøj i jævn Fart nede fra Nyhavn og krydsede hendes Vej. I det samme flammede der en ond Lyst op i hende til at kaste sig ned foran de store Heste og lade sig trampe ihjel under deres tunge Hove. Det hele var kun et Nu, — et vildt og blodigt Glimt. Men i dette korte Øjeblik havde hun følt Dødens Gys som en befriende Svimmelhed.

Paa Vejen ud gennem Bredgade saae hun til sin Overraskelse, at der var tændt Lys i et Par Butikker. Tiden var løben fra hende, og det ængstede hende lidt at tænke paa, at Karsten kunde være kommen hjem. Hun frygtede hans Skinsyge, som allerede paa Bryllupsrejsen havde opskræmt hende ret alvorligt et Par Gange. Og dog var han ingenlunde selv bleven nogen Helgen.

Til Beroligelse for sin Samvittighed gav hun sig til at tænke